

Teljesítménytúrák a Börzsönyben – 2011 május-június

2011. május 7.: Börzsönyi terepfutóverseny – Királyrét (www.zoldgomb.hu)
2011. május 14.: Bazilika 40, Burda 20 – Esztergom (www.karpategyesulet.hu)
2011. május 28.: Kittenberger kerékpáros emléktúrák (www.nagymaroscsoport.hu)
2011. június 18.: Gémes 40,30,20 – Diósjenő (www.gemeste.hu)
2011. június 26.: Őseink útján az Észak-Börzsönyben-vezetett tájbejáró túra (www.bthe.hu)

A Magosfa Alapítvány terepi és önkéntes programjai

Továbbképzés terepi környezeti neveléshez: 60 órás képzés pedagógusoknak és mindazoknak, akik szívesen tartan(án)ak terepi programokat gyerekeknek. A képzés kétharmada gyakorlat, két alappillére pedig a természetismereti alapok és a terepi módszertan.

Helyszín: Királyrét

Időpontok: május 20-22., szeptember 9-11.

Tájérték védelem – önkéntes munka a malomromban: az ipolytölgyesi Cserge-malom romjának kitisztítása, kerékpáros pihenőhely kialakítása.

Időpont: május 7-8.

További részletek: www.magosfa.hu

www.borzsony.hu

A Börzsöny átfogó információs és turisztikai portálja

Naprakész információk a terepről – bloggerekétől:

<http://borzsony938m.blog.hu/>

<http://vosatka.blog.hu/>

<http://kaszast.blogspot.com/>

„Védett hegyvidékeink csak úgy lehetnek versenyképes, kínálatbővítő ökoturisztikai „termékek”, ha az erdő természetvédelem – kezelői jogokkal, megfelelő szervezeti, működési feltétel-háttérrel, általa irányított nonprofit (erdő)gazdálkodással biztosított vonzó, fenntartható környezettel, a környezetbarát turizmus elfogadott formáira tekintettel – az ökoturisztikai marketingrégiók (pl. hegyvidéki nemzeti parkok) védelem alatt álló részének teljes jogú gazdája lesz.”

Országos Ökoturizmus Fejlesztési Stratégia 10.7.4 (Pannon Egyetem Turizmus Tanszék, 2008)

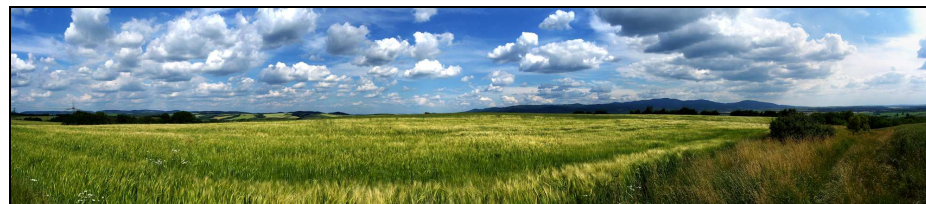
VS.

Semjén Zsolt január közepén a vadászati védegyeleti elnöki minőségében lobozt a szakminiszternél, akit arra buzdított, hogy győzze meg az EU szakbizottságát, hogy a Magyarországon évente elejtett kétezer szalonka nem befolyásolja az európai állomány létszámát. (mti.hu)

BÖRZSÖNY

XIII. ÉVFOLYAM 4. SZÁM – A BÖRZSÖNY AKCIÓCSOPORT INGYENES LAPJA – 2011. MÁJUS
Megjelenik havonta 1000 példányban; megtalálható a börzsönyi turistaházakban, „csúcsdobozokban”

Pillantás

Felkapaszkodva a Korponai-domság déli nyúlványaira, nem mindennapi kilátásban lehet részünk. Alattunk az Ipoly kanyarog, míg a folyón túl, szeretett Börzsönyünk mutatja eddig általunk még soha nem látott arcát a Karajsótól a nyugati gerincig. Az Ipoly, az ipolysági kapunál tör át a dombvidék és a Börzsöny közt, ahogyan tette azt 16-17000 évvel ezelőtt is, amikor a gravetti kultúra rénszarvasvadász népei várták itt a betevő falatot jelentő csordákat. Akkoriban az itteni mocsarakon vergődtek át a dél felé tartó állatok, a folyóteraszokon várakozó őskori ember nagy öröme. Manapság ha nem is rénszarvasok, de nagy ritkán olyan - a börzsönyi palettáról hiányzó - nagyvadak, mint a dámszarvas és a hiúz jut át a különböző ökofolyosókon a Felvidékről a Börzsönybe. Persze a felvidéki vadaskertekből kiszökösődő dámvadnak itt Ipolyság felett több nyoma van, és hiúzt is többet látnak az Olvári-völgyben, de nem bánánk, ha több „dezertőrrel” találkozhatnánk a Börzsönyben is.

Wass Albert: Mese az erdőről

Tudnod kell, kedvesem, hogy amikor a Jóisten a világot megteremtette, és már mindennel készen volt, összehívta négy legkedvesebb angyalát, hogy szétossza közöttük a világ kincseit. Az igazi kincseket. Egyiknek a jóságot adta, hogy szálljon vele az emberek közé, és mindenkinek a szívébe tegyen egy kis darabkát. A másodiknak a szeretetet adta, a harmadiknak a békességet. Az angyalok pedig leszálltak a kincsekkel a földre. Odamentek sorra minden emberhez. Az emberek azonban lezárták szíveiket nagy, súlyos lakatokkal. Gyűlölet, irigység, rosszindulat, kapzsiság őrizték a lakatokat. Isten angyalai hiába mentek egyiktől a másikig, a szívek nem nyíltak meg, s ők nem tehették beléjük a Jóisten ajándékait. A Jóisten pedig, aki mindent lát, látta ezt is és nagyon elszomorodott. Mert tudta, hogy baj lesz ebből. Háborúság, nyomor és pusztulás. Gyűlölet lakozik majd az emberek házaiban és jajgatástól lesz hangos a föld. S ahogy a Jóisten ott szomorkodott, egyszerre csak elébe lépett a negyedik angyal, akiről bizony meg is feledkezett volt, és ezt mondta: Hallgass meg engem, édes, jó Istenem! Lám, odaadtad angyaltársaimnak a jóságot, meg a szeretetet, meg a békességet, de ők bizony nem érnek velük semmit, amíg az emberek szíve zárva marad. Add nekem az erdőket, és én majd megnyitom velük az emberek szívét! A Jóisten rácsodálkozott a kicsi angyalra, de aztán elmosolyodott, és ez a mosolygás olyan volt, mint amikor a nap fénye átragyog a felhőkön. Próbáld meg, lelkecském, - mondta kedvesen a Jóisten, ahogy kívánod, neked adom az erdőket.

Azon a régi napon tehát Isten angyala lejött, hogy megszépítse az erdőt. Kacagtak a fák, a virágok és a rétek. Kacagtak a manók és a tündérek. Csak öreg Csönd bácsi nem kacagott, hanem megrázta bosszúsán hosszú zuzmószakállát, úgy, hogy a kicsi csigák alig tudtak megkapaszkodni benne. Összehúzta köpenyét és messzire elhúzódtott onnan, be az erdők legsötétebb mélyébe, mohos fák és még mohosabb sziklák közé. Így na, - mondotta elégedetten az angyal, mert tetszett neki, hogy az erdő megéledt. Így na, most már rendben van minden. Az erdő pedig élni kezdett. Úgy éppen, ahogy most is él. A szellő, akit ruhája ráncaiból rázott elő az angyal, járta a fákat, és a fák suttogva beszélgettek egymással. Úgy, mint ma is, éppen úgy. Vén fák odvában, sziklák üregeiben, bozótok sűrűjében matattak a manók, s tanígtatták az állatokat mindarra, amit tudni jó és hasznos. Mint ma is, éppen úgy. Tisztásokon, rejtett nyiladékok napfoltjain virágok nyíltak, s minden virágban egy tündérke lakott, hogy minden madár idejében megtanulja a maga dallamát, és senki az erdőben mérges bogyót ne egyék. Énekeltek, füttyörésztek, csiviteltek a madarak, mesélt a forrás. A Visszhang pedig ült a sziklán halványkék ruhában, és lógatta a lábát. Akárcsak ma, éppen úgy. Az angyal pedig látta, hogy szép az erdő, és elindult, hogy megkeresse három társát: a Jóság angyalát, a Szeretet angyalát és a Békesség angyalát. Gyertek, - mondta nekik, az erdő majd megnyitja az emberek szívét, és ti elhelyezhetitek benne a magatok kincseit. Bevitte őket az erdő mélyébe, ott a legszebb tisztásra, amit azóta is Angyalok Tisztásának neveznek. Ott megpihentek és várták az embereket.

Jött az első. De hiába daloltak a madarak, hiába virágoztak a virágok, hiába suttogtak a fák, és hiába mesélte legszebb meséit a forrás, az ember nem látott és nem hallott meg mindebből semmit. Fejszét fogott, levágott egy fát, és elment vele. Szíve nem nyílt meg egyetlen pillanatra se. Rontó-ember volt. Az angyalok nagyon elszomorodtak, amikor látták, hogy hiába szép az erdő, a rontó-ember nem látott meg belőle semmit. Megsíratták a szerencsétlent, amikor elment zárt szívvel, hidegen. Ez volt az első harmat a földön. Az estéli harmat. Angyalok könnye. Aztán jött a második ember. Jött, de ő se látott meg semmit az erdőből. Vakon és süketen haladt a maga útján, fejét lehajtva hordta, és száraz rőzsét gyűjtött. Száraz ágakat keresett csupán az élő, csodaszép erdőben. Az ő szíve se nyílhatott meg. Jött és elment. Gyűjtő-ember volt, közönyös ember. Az angyalok megsíratták őt is, még jobban, mint az elsőt. És ez volt a második harmat az erdőn. A hajnali harmat. Búsán álltak az angyalok a tisztás közepén, és sírtak. Sírták az embereket, akik nem látják meg a szépet. Sírtak a fák is, sírt a szellő, a virágok, a tündérek a virágokban. A patak is sírt, a csönd is sírt. És ekkor jött a harmadik ember. Jött, megállt a tisztás szélében, és meghallotta sírni az erdőt. Meglátta a virágokat, a fákat.

Meghallotta a csermelyt. És halkán mondta: Istenem, milyen szép... És abban a pillanatban lehullt a szívére egy nagy, rozsdás lakat. Akkor kelt a nap. Kacagó sugarai aranycsikókon nyargalták végig a fák tetejét. Szempillantás alatt felszáradt a harmat, szétfoslottak a ködök. Ragyogott a kék ég, csillogtak a fűszálak. Egy sárgaríg felröppent a legmagasabb fenyő tetejére, és vidámat, nagyot füttyentett. És erre egyszerre megszólalt minden madár. Kacagtak a virágok, és kacagott a patak. Tündérek táncoltak a fák alatt, bukfencet vetettek örömlükben a manók. A szellő megcsiklandozta a fák leveleit, és fent a sziklán tavaszillatú madárdalokat énekelt a visszhang. Milyen szép! – mondta még egyszer az ember. Az angyalok pedig odaléptek hozzá, egyenként, lábujjhegyen és nyitott szívébe beletették a kincseket. A jóságot, a szeretetet és a békességet. Magasan, fent az égből, fehér felhőtutajon a Jóisten ült, maga. És alámosolygott a földre. Így volt ez bizony, lelkecském, s így van azóta is. Háromféle ember él a világon: a rontó-ember, a gyűjtő-ember és a látó-ember. Te látó-ember leszel, ugye? Amikor az erdőre kimégy, figyelve lépj, és lábujjhegyen. Mihelyt a fák alá belépsz, és felrebben előtted egy rigó: akkor már tudnod kell, hogy az erdő észrevett. Ha megállsz egy pillanatra, hallani fogod a szellőt, ahogy a fák között tovaoson. Te már tudod, hogy ezt a szellőt is az angyal rázta elő, köpenye ráncaiból. Ha jól figyelsz, a manókat is hallhatod: surrannak, matatnak itt-ott a sűrűben. Sok dolguk van, igyekezniük kell. A virágokat is láthatod majd, és minden virág kelyhéből egy tündér les rád. Figyelik, hogy rontó-ember vagy-e? Azoktól félnek. De te látó-ember leszel, és a tündérek ezt hamar felismerik. Kiülnek a virágok szirmaira, és kedvesen rád kacagnak. De akkor már a patakot is meghallod, ahogy neked mesél, csodálatos meséket az erdőről. Csönd bácsi, az öreg, ő csak a fák közül, vagy egy szikla mögül les reád. Kacagsz vagy énekelsz? A napsütötte sziklacsúcson egy kék ruhás lányka ül, lábait lógatja, és hangodra vidáman visszakacag. Te már ismered őt is ebből a meséből. Csönd bácsi nagyobbik leánya, Visszhang a neve. Haladj bátran, egyre mélyebben az erdő közé. A fák alatt láthatod a harmatot, ahogy megcsillan a fűszálak hegyén. Jusson eszedbe, hogy angyalok könnye ez. Angyaloké, akik sokat sírnak még ma is, mert annyi embernek zárva marad a szíve a szép előtt. De miattad nem sírnak már. Mosolyognak, amikor jönni látnak. Mosolyognak a fák is. A virágok legszebb ruhájukat öltik magukra, és megdobálnak láthatatlan puha illatlabdáikkal. Minden olyan szép, puha, és illatos körülötted, minden olyan tiszta és barátságos. Csak haladsz az erdőn át és arra gondolsz, hogy szép. A virágok, ahogy nyílnak. A fák, ahogy egymás közt suttogva beszélgetnek. A forrás, ahogy csobog. A madarak, ahogy dalolva, füttyörészve, csivítelve szökdösnek ágról-ágra. A mókusok, a nyulacsok, minden. Csak haladsz csendesen, gyönyörködve, céltalanul, s egyszerre csak kilépsz az Angyalok Tisztására. Nem is tudod, hogy ez az, mivel az angyalokat nem láthatja a szemed. Csak annyit látsz, csak annyit érzel, hogy csodálatosan szép. És megállsz. És abban a pillanatban megnyílik a szíved, és az angyalok észrevétel nélkül melléd lépnek, egyenként, lábujjhegyen, és belerakják kincseiket a szívedbe. A legnagyobb kincseket, amiket ember számára teremtett az Isten. A jóságot, a szeretetet és a békességet. Te minderről semmit nem tudsz akkor. Csak annyit hallasz, hogy a madarak nagyon szépen énekelnek, körülötted, és a patak nagyon szépen mesél. Csak annyit látsz, hogy nagyon szép az erdő. A fák, a virágok, a fű, a moha, a magas kék ég és rajta nagy, csillogóan fehér felhő, amelyiken a Jóisten ül és jóságosan alámosolyog. Csak amikor visszatérsz újra az emberek közé, a rontó-emberek és a gyűjtő-emberek közé, és hiába gonoszok hozzád, te mégis jóval viszonzod gonoszságukat, szeretettel vagy mindenki iránt, és az élet legsúlyosabb perceiben is derű és békesség van a homlokodon. Csak akkor látják meg rajtad, hogy az Angyalok Tisztásán jártál, kedvesem.